

– Господине, та ти два̀йсет и пет ще си получиш обратно само от нея!

Господинът помислил, че тази златна тояга ще му роди още два̀йсет и пет златни тояги, затова я купил.

Върнал се циганинът и тъкмо се канели да го вържат за пейката, се развикал:

– Чакай, кралю, чакай! Тези два̀йсет и пет тояги вече не са за мене. Аз ги продадох със златната тояга на приятеля ти.

Кралят много се смял на тази негова хитрост и пуснал циганина да си върви.

Така циганинът се върнал при жената и децата си. И когато идвали да просят пари от него, било то циганин или гаджал, раздавал не с ръка, а с шепи.

Ако циганинът и жена му не са умрели, те още раздават от богатствата си и живеят и днес щастливо.